

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lenky Oulíkové a soudců Mgr. Miroslava Makajeva a JUDr. Davida Krysky ve věci

žalobců:

a) VT centrum 11 s.r.o., IČO 27391957,
se sídlem Kašperská 965, Praha,

b) R. J.,
bytem X,

c) Ing. J. K.,
bytem X,

d) V. B.,
bytem X,

e) P. N.,
bytem X,

f) P. M.,
bytem X,

g) M. P.,
bytem X,

h) M. Ř.,
bytem X,

všichni zastoupeni advokátem JUDr. Ing. Ondřejem Horázným,

se sídlem Ondříčkova 1304, Praha,
proti
žalovanému: **Městský úřad Český Brod,**
se sídlem náměstí Husovo nám. 70, Český Brod,
zastoupen advokátkou JUDr. Janou Markovou,
se sídlem Husovo nám. 64, Český Brod,

o žalobách na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného,

takto:

- I. Zásah spočívající v neprovedení doplňovací zkoušky žalobců b) – h) žalovaným dne 5. 6. 2020 byl nezákonný.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit každému z žalobců náhradu nákladů řízení ve výši 14 184,70 Kč, a to do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobců, advokáta JUDr. Ing. Ondřeje Horázného.**

Odůvodnění:

1. Žalobci se celkem osmi samostatnými žalobami podle části třetí, hlavy druhé, dílu třetího zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhají určení, že zásah žalovaného spočívající v neprovedení doplňovací zkoušky žalobců b) – h) podle § 45b zákona č. 247/2000 Sb., získávání a zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o získávání odborné způsobilosti“) zkušebním komisařem žalovaného dne 5. 6. 2020 byl nezákonný.
2. Usnesením ze dne 24. 7. 2020, č. j. 54 A 76/2020-14, byly všechny žaloby spojeny ke společnému projednání.
3. Žalobci uvedli, že žalobkyně a) jako provozovatel autoškoly přihlásila u žalovaného ke zkoušce celkem devět žadatelů. Žalovaný potvrdil konání zkoušky na den 5. 6. 2020. Na uvedený den bylo ke zkoušce přihláшено celkem 9 žadatelů, z toho dva žadatelé o skupinu vozidel B a žalobci b) – h) o rozšíření skupiny B o harmonizovaný kód 96. Předmětná doplňovací zkouška podle § 45b zákona o získávání odborné způsobilosti se provádí pro účely rozšíření rozsahu řídičského oprávnění pro skupinu B na jízdní soupravy složené z vozidla skupiny B a přípojného vozidla o největší povolené hmotnosti převyšující 750 kg, jejichž největší povolená hmotnost převyšuje 3 500 kg, ale nepřevyšuje 4 250 kg. Dne 5. 6. 2020 se dostavilo k provedení zkoušek všech devět žadatelů. Zkušební komisař, Ing. J. K., zaměstnanec žalovaného, odmítl zkoušku u žalobců b) – h) provést, protože podklady, které byly předloženy žalobkyní a), údajně byly nekompletní. Z toho důvodu prý nebylo možné zkoušku provést. Důvodem měla být skutečnost, že žalobkyně a) nesplnila povinnost uvedenou v § 25 zákona o získávání odborné způsobilosti. Zkouška u zbývajících dvou žadatelů o skupinu B byla provedena.
4. Žalobci namítli, že pro účely rozšíření rozsahu řídičského oprávnění ze skupiny B na skupinu B s harmonizovaným kódem 96 je řidič, za předpokladu, kdy neabsolvoval zkoušku v řízení motorového vozidla na soupravě B96, povinen absolvovat doplňovací zkoušku, která se provede ve stejném rozsahu a stejným způsobem, jako zkouška z praktické jízdy podle § 42 zákona o získávání odborné způsobilosti. Žádnou jinou povinnost nemá stanovenu. Zkušební komisař odmítl zkoušku provést s odůvodněním, že nebylo dodrženo ustanovení § 25 (nebyl zaslán seznam o přijetí do výuky a výcviku) a nebylo uvedeno datum zahájení a ukončení výuky a výcviku ve formuláři „Žádost o přijetí k výuce a výcviku“. Tyto položky nebyly vyplněny proto, že u uvedených žadatelů žádný výcvik neprobíhal. Žalobci poukázali, že povinnost zasílat seznam žadatelů podle § 25 zákona o získávání odborné způsobilosti je stanovena toliko pro ty případy,

kdy je se žadatelem prováděna výuka nebo výcvik. Pro případ doplňovacích zkoušek těchto žadatelů neexistuje povinnost absolvovat výuku nebo výcvik, a proto neexistuje ani povinnost zasílat seznam žadatelů podle § 25 zákona o získávání odborné způsobilosti. Žalobci mají za to, že byly splněny všechny zákonné podmínky pro to, aby se žalobci b) – h) mohli podrobit zkoušce, na kterou byli řádně přihlášení. Stejně tak mají žalobci za to, že žalobkyně a) nepochybně, když neodeslala žalovanému seznam žadatelů podle § 25 zákona o získávání odborné způsobilosti, jelikož takovou povinnost neměla.

5. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že v den zkoušek bylo zkušebním komisařem zjištěno, že na „Seznamu žadatelů o řidičské oprávnění přihlášených ke zkoušce“ jsou přihlášení žadatelé, jejichž seznam nebyl zaslán žalovanému podle § 25 zákona o získávání odborné způsobilosti. Dále bylo zjištěno, že při předložení „Žádosti o přijetí k výuce a výcviku“ není v části žádosti, kterou vyplňuje provozovatel autoškoly, zaznamenáno datum zahájení výuky a výcviku a datum ukončení výuky a výcviku. Místo pro zápis data zahájení a ukončení je pouze přeškrtnuto. Dle zkušebního komisaře nemohl provozovatel přihlásit žadatele na zkoušku také z důvodu chybějícího ukončení výuky a výcviku dle § 32 zákona o získávání odborné způsobilosti. Provozovatel autoškoly byl vyzván zkušebním komisařem k doplnění náležitostí a na místě mu byl nabídnut náhradní termín k vykonání zkoušky pro žadatele o získání řidičského oprávnění (B96) dne 12. 6. 2020 za předpokladu, že budou doplněny chybějící náležitosti. Žalovaný dále odkázal na § 19 písm. b) zákona o získávání odborné způsobilosti, který upravuje doplňující výuku a výcvik.
6. Žalovaný uvedl, že dle ustálené judikatury jednotlivé procesní úkony správního orgánu, které směřují k vydání rozhodnutí, samy o sobě nepředstavují zásah do práv účastníka řízení. V daném případě je evidentní, že žalobkyně a) byla vyzvána k doplnění požadovaných a chybějících náležitostí žádosti, které jsou jasně zákonem stanoveny s tím, že jí byl nabídnut náhradní termín zkoušek, na 12. 6. 2020 s tím, že je patrné, že pokud by ze strany žalobkyně a) byly chybějící údaje doplněny, došlo by k připuštění žalobců b) – h) k provedení zkoušek praktické jízdy. Pokud se tedy žalobci domáhají určení, že neprovedení zkoušek je nezákonným zásahem do jejich práv žalobce, pak lze pouze konstatovat, že v daném případě se domáhají něčeho, co ani nenastalo. Navíc žalovaný byl ve vztahu toliko s žalobkyní a), nikoli s žalobci b) – h).
7. Žalovaný dále uvedl, že subsidiární charakter ochrany poskytované podle § 82 a násl. s. ř. s. má za cíl pouze zamezit trvání nezákonného zásahu či odvrátit jeho bezprostřední hrozbu. Je tedy zřejmé, že cílem popsaného prostředku právní ochrany není „morální zadostiučinění“ vyslovením nezákonnosti zásahu veřejné moci, ani nahrazení existujících prostředků ochrany.
8. Při jednání před soudem dne 28. 5. 2021 setrvali účastníci na svých procesních stanoviscích. Soud provedl žalovaným navržený důkaz stanoviskem ministerstva dopravy, v němž bylo uvedeno, že „v případě, kdy má žadatel v úmyslu žádat o řidičské oprávnění pro rozšíření rozsahu řidičského oprávnění pro skupinu B na jízdní soupravy složené z vozidla skupiny B a přípojného vozidla o největší povolené hmotnosti převyšující 750 kg, jejichž největší povolená hmotnost převyšuje 3 500 kg, ale nepřevyšuje 4 250 kg, je povinen absolvovat pouze doplňovací zkoušku, která se provede stejným způsobem jako zkouška z praktické jízdy podle § 42 zákona č. 247/2000 Sb. Podle § 19 písm. b) bodu 3 zákona č. 247/2000 Sb. provozovatel autoškoly může takovému žadateli poskytnout doplňovací výuku a výcvik. Ministerstvo dopravy v souvislosti s výše uvedeným konstatuje, že podle platných ustanovení zákona č. 247/2000 Sb. lze obecními úřady obcí s rozšířenou působností provést zkoušku z odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel, přezkoušení z odborné způsobilosti k řízení motorového vozidla, přezkoušení z odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel v bodovém hodnocení, nebo doplňovací zkoušku, vždy však za dodržení postupu přihlášení žadatele o řidičské oprávnění provozovatelem autoškoly stanovené § 32 odst. 2 citovaného zákona, po ukončení výuky a výcviku, za podmínky splnění povinnosti podle § 28 a § 27 odst. 1 citovaného zákona a za dodržení ustanovení § 25 citovaného zákona, neboť jiný postup přihlašování žadatele ke zkouškám a přezkoušení není tímto zákonem stanoven. Žadatel o řidičské oprávnění pro rozšíření rozsahu řidičského oprávnění pro skupinu B na jízdní soupravy složené z vozidla skupiny B a přípojného vozidla o největší povolené hmotnosti převyšující 750 kg, jejichž

největší povolená hmotnost převyšuje 3 500 kg, ale nepřevyšuje 4 250 kg, je povinen absolvovat pouze doplňovací zkoušku podle § 45b zákona č. 247/2000 Sb., provozovatel autoškoly je však povinen takového žadatele k doplňovací zkoušce přiblížit způsobem stanoveným citovaným zákonem, za dodržení ostatních souvisejících ustanovení tohoto zákona“. Účastníky navržené výsledky svědků a účastníků pak soud neprovedl pro nadbytečnost, jelikož skutkový stav není mezi účastníky sporný a jednoznačně vyplývá i z obsahu správního spisu, jímž se dokazování neprovádí a jehož podstatný obsah byl při jednání sdělen. Součástí správního spisu je i úřední záznam ze dne 5. 6. 2020.

9. Podle § 82 s. ř. s. každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.
10. Podle § 87 odst. 2 věty první s. ř. s. soud rozsudkem určí, že provedený zásah byl nezákonný, a trvá-li takový zásah nebo jeho důsledky anebo hrozí-li jeho opakování, zakáže správnímu orgánu, aby v porušování žalobcovy práva pokračoval, a přikáže, aby, je-li to možné, obnovil stav před zásahem.
11. Soudní řád správní tedy upravuje dva podtypy žaloby na ochranu proti nezákonnému zásahu, pokynu nebo donucení správního orgánu. První podtyp směřuje k určení, že zásah byl nezákonný (působí do minulosti), druhý podtyp k uložení zákazu žalovanému správnímu orgánu, aby v porušování žalobcových práv pokračoval (působí do budoucnosti). Podmínkou vyhovění žalobě na ochranu proti nezákonnému zásahu, pokynu nebo donucení dle § 87 odst. 2 s. ř. s. je, že a) žalobce byl zásahem dotčen na svých právech, b) jde o přímé dotčení, c) zásah je nezákonný, d) jde o zásah, pokyn nebo donucení, které není rozhodnutím, e) zásah byl zaměřen přímo proti žalobci nebo v důsledku zásahu bylo zasaženo přímo proti žalobci, f) zásah nebo jeho účinky trvají, popř. hrozí jeho opakování (tato podmínka se týká jen druhého výše uvedeného podtypu žaloby).
12. V daném případě se žalobci v žalobě domáhali vydání toliko deklaratorního výroku. Z toho důvodu není důvodná argumentace žalovaného, že cílem zásahové žaloby není „morální zadostiučinění“ vyslovením nezákonnosti zásahu veřejné moci. Domáhají-li se žalobci toliko deklaratorního výroku (určení nezákonnosti zásahu) zákon nevyžaduje jeho trvání ani hrozbu jeho bezprostředního opakování. K tomu soud doplňuje, že žalovaným citovaná judikatura se vztahuje k právní úpravě platné do konce roku 2011, podle které se žalobou na ochranu před nezákonným zásahem bylo možné domáhat pouze negatorního výroku.
13. Podle § 85 s. ř. s. je žaloba nepřipustná, lze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky; to neplatí v případě, domáhá-li se žalobce pouze určení, že zásah byl nezákonný. K tomu soud konstatuje, že domáhá-li se žalobce vydání deklaratorního výroku, nelze vzhledem k § 85 části věty za středníkem s. ř. s. ochranu před nezákonným zásahem cestou správní žaloby vylučovat, současně je třeba připomenout, že právní řád ani žádný formalizovaný prostředek ochrany, který bylo nutné před podáním žaloby uplatnit, nenabízí. Nepřipustnost podané žaloby nelze podle názoru soudu dovozovat ani z obecného ustanovení § 5 s. ř. s. („*Nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak, lze se ve správním soudnictví domáhat ochrany práv jen na návrh a po vyčerpání řádných opravných prostředků, připouští-li je zvláštní zákon.*“). Argumentace žalovaného, že dle ustálené judikatury jednotlivé procesní úkony správního orgánu, které směřují k vydání rozhodnutí, samy o sobě nepředstavují zásah do práv účastníka řízení, není ve vztahu k projednávané věci důvodná. Tato judikatura totiž vychází z předpokladu, že má-li účastník řízení možnost brojit proti konečnému výsledku řízení (typicky žalobou proti rozhodnutí správního orgánu) nemůže brojit zásahovou žalobou proti dílčím úkonům v řízení. V projednávané věci však žalobci žádný jiný prostředek ochrany nemají. Ve věci není vydáváno žádné rozhodnutí, jehož soudního přezkumu by se žalobci mohli domáhat a v případě žalobců b) – h) není ani přípustná možnost domáhat se ochrany cestou žaloby na ochranu před nečinností spočívající v nevydání osvědčení – řidičských

průkazů. Jelikož totiž ke konání zkoušky vůbec nedošlo, žalobci b) – h) evidentně nesplňují podmínky pro vydání příslušného osvědčení a žaloba na ochranu před nečinností by proto nemohla být důvodná.

14. Soud se tak zabýval důvodností žaloby. Jde-li o skutkovou stránku věci, mezi účastníky nebylo sporu o tom, že žalobkyně a) jako provozovatel autoškoly přihlásila u žalovaného k doplňovací zkoušce žalobce b) – h), přičemž žalobci b) – h) neabsolvovali doplňovací výuku a výcvik. Žalovaný potvrdil konání zkoušky na den 5. 6. 2020. Uvedeného dne se žalobci b) – h) dostavili ke zkoušce. Zkušební komisař zjistil, že na „Seznamu žadatelů o řidičské oprávnění přihlášených ke zkoušce“ jsou přihlášení žadatelé, jejichž seznam nebyl zaslán žalovanému podle § 25 zákona o získávání odborné způsobilosti. Dále bylo zjištěno, že při předložení „Žádosti o přijetí k výuce a výcviku“ není v části žádosti, kterou vyplňuje provozovatel autoškoly, zaznamenáno datum zahájení výuky a výcviku a datum ukončení výuky a výcviku. Místo pro zápis data zahájení a ukončení je pouze přeškrtnuto. Žalobkyně a) byla vyzvána k doplnění těchto náležitostí. Zkoušky žalobců b) – h) nebyly provedeny, přičemž žalobkyni a) byl nabídnut náhradní termín dne 12. 6. 2020 za předpokladu, že budou doplněny chybějící náležitosti.
15. Jak již soud uvedl výše, podmínkou vyhovění deklaratorní žalobě na ochranu proti nezákonnému zásahu, pokynu nebo donucení dle § 87 odst. 2 s. ř. s. je, že a) žalobce byl zásahem dotčen na svých právech, b) jde o přímé dotčení, c) zásah je nezákonný, d) jde o zásah, pokyn nebo donucení, které není rozhodnutím, e) zásah byl zaměřen přímo proti žalobci nebo v důsledku zásahu bylo zasaženo přímo proti žalobci.
16. Pokud jde o první podmínku, má soud za to, že byla v projednávané věci splněna. Pokud jde o žalobce b) – h), pak je zřejmé, že v důsledku neprovedení zkoušky nemohli získat žádané řidičské oprávnění, na které mají (za splnění zákonných podmínek) nárok, tudíž zásah do práv je zde evidentní. Pokud jde o žalobkyni a), pak ta byl na svých právech dotčena rovněž, jelikož na zkoušku musela zajistit jak vozidlo, tak účast svého učitele. Postupem žalovaného jí proto nepochybně vznikla škoda spočívající minimálně v nemožnosti užít dané zdroje jiným způsobem. Zároveň lze doplnit, že žalobkyně a) má jistě právo, aby po ní ze strany správních orgánů bylo žádáno jen tolik, co zákon vyžaduje.
17. Pokud jde o druhou a pátou podmínku, má soud za to, že i tyto podmínky byly splněny, jelikož neprovedení zkoušky přímo zasáhlo jak žalobkyni a) – provozovatele autoškoly, která ostatní ke zkoušce přihlásila a měla se jí účastnit, tak i žalobce b) – h), kteří danou zkoušku měli vykonávat.
18. Splněna je nepochybně i čtvrtá podmínka, jelikož v projednávané věci se jedná o zásah, konkrétně o faktický úkon zkušební komisaře – neprovedení zkoušky, který není rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s.
19. Zbývá tak posoudit, zda se v projednávané věci jednalo o zásah nezákonný, tedy o to, zda měla žalobkyně a) povinnost předložit dokumenty v rozsahu vyžadovaném žalovaným a pokud ano, zda jejich nepředložení mohlo být důvodem pro neprovedení zkoušky.
20. Podle § 19 písm. b) bodu 3 zákona o získávání odborné způsobilosti doplňovací výuka a výcvik mohou být poskytnuty pouze žadateli o řidičské oprávnění, který žádá o rozšíření rozsahu řidičského oprávnění pro skupinu B na jízdní soupravy složené z vozidla skupiny B a přípojného vozidla o největší povolené hmotnosti převyšující 750 kg, jejichž největší povolená hmotnost převyšuje 3 500 kg, ale nepřevyšuje 4 250 kg.
21. Podle § 25 zákona o získávání odborné způsobilosti provozovatel autoškoly je povinen před zahájením výuky nebo výcviku zaslat obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému podle místa provozovny provozovatele autoškoly seznam žadatelů o řidičská oprávnění zařazených do výuky a výcviku. V seznamu uvede jméno a příjmení žadatele, jeho datum narození, adresu, číslo řidičského průkazu, pokud jej vlastní, druh výuky a výcviku a skupiny vozidel, pro které budou výuka a výcvik žadatelů prováděny, adresu učeben, kde bude prováděna

výuka, seznam cvičných vozidel, na kterých bude prováděn výcvik, a den zahájení výcviku. Výuka a výcvik jsou zahájeny absolvováním první vyučovací hodiny.

22. Podle § 32 odst. 2 zákona o získávání odborné způsobilosti provozovatel autoškoly je povinen nejpozději do 15 dnů ode dne ukončení výuky a výcviku, popřípadě doručení žádosti žadatele o přihlášení k opakované zkoušce podle § 39 odst. 2 písemně přihlásit žadatele o řidičské oprávnění u obecního úřadu obce s rozšířenou působností ke zkoušce z odborné způsobilosti k řízení motorového vozidla pro získání řidičského oprávnění, pro které žadatel absolvoval u provozovatele autoškoly výuku a výcvik, popřípadě k opakované zkoušce. Příslušným je obecní úřad obce s rozšířenou působností podle místa provozovny provozovatele autoškoly.
23. Podle § 45b odst. 3 zákona o získávání odborné způsobilosti pro rozšíření rozsahu řidičského oprávnění pro skupinu B na jízdní soupravy složené z vozidla skupiny B a přípojného vozidla o největší povolené hmotnosti převyšující 750 kg, jejichž největší povolená hmotnost převyšuje 3 500 kg, ale nepřevyšuje 4 250 kg, je žadatel o řidičské oprávnění, který neabsolvoval zkoušku v řízení motorového vozidla na takovéto jízdní soupravě, povinen absolvovat doplňovací zkoušku, která se provede ve stejném rozsahu a stejným způsobem, jako zkouška z praktické jízdy podle § 42.
24. Úvodem soud poznamenává, že ustanovení § 25 a § 32 zákona o získávání odborné způsobilosti počítá primárně se „standardním“ průběhem získávání řidičského oprávnění (nejčastěji skupiny B). Uchazeč se přihlásí do autoškoly k běžné výuce a výcviku, po jejímž absolvování je přihlášen ke zkoušce sestávající z teoretické části, praktické jízdy a zkoušky z údržby vozidla (§ 40-42 zákona o získávání odborné způsobilosti). V těchto „běžných“ případech je zaslání seznamu dle § 25 zákona o získávání odborné způsobilosti zcela neproblematickou samozřejmostí.
25. V projednávané věci je však situace odlišná, jelikož žalobci b) – h) měli skládat pouze tzv. doplňovací zkoušku (§ 45b zákona o získávání odborné způsobilosti) určenou pro řidiče, kteří již jsou držiteli řidičského oprávnění pro skupinu B, chtějí však rozšířit toto oprávnění na určité jízdní soupravy. Tito řidiči absolvují toliko zkoušku z praktické jízdy, jelikož ostatní zkoušky již v minulosti složili (části dle § 40 a § 41 zákona o získávání odborné způsobilosti). Zároveň soud zdůrazňuje, že zákon o získávání odborné způsobilosti nepožaduje po uchazečích o doplňovací zkoušku absolvování doplňovacího výcviku. Tuto možnost sice uchazeči dle § 19 písm. b) zákona o získávání odborné způsobilosti mají, nicméně zákon nestanoví absolvování doplňovací výuky a výcviku jako podmínku pro připuštění k doplňovací zkoušce, což ostatně výslovně uvedl i žalovaný při jednání před soudem. Pokud jde o žalovaným předložené stanovisko ministerstva dopravy, to sice naznačuje, že by mohl být určitý výcvik povinný (minimálně v rozsahu jedné hodiny dle § 28 zákona o získávání odborné způsobilosti), tomuto názoru (pakliže jej ministerstvo opravdu zastává) však nelze přisvědčit. Především je nutno zdůraznit systematické zařazení § 28 zákona o získávání odborné způsobilosti v části třetí, hlavě třetí zákona, která se věnuje způsobu výuky a výcviku žadatelů o řidičská oprávnění. V této části zákon obsahuje ustanovení, která upravují náležitosti zahájení, průběhu a ukončení výuky a výcviku. Aby mohla být tato ustanovení aplikovatelná, je nezbytné, aby nějaká výuka a výcvik vůbec probíhaly (ať již obligatorně nebo fakultativně). Ustanovení § 28 zákona o získávání odborné způsobilosti je proto systematicky nutno vykládat tak, že vyžaduje věnovat jednu hodinu z výcviku nácviku rizikových situací, nikoliv tak, že zakládá povinnost každého před jakoukoliv zkouškou absolvovat výcvik v rozsahu alespoň této jedné hodiny. Ke stejnému výsledku vede rovněž metoda eurokonformního výkladu. Podle čl. 4 odst. 4 písm. b) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/126/ES ze dne 20. prosince 2006, o řidičských průkazech (dále jen „Směrnice“), aniž jsou dotčeny předpisy pro schvalování typu platné pro dotyčná vozidla, je možné motorová vozidla v této skupině doplnit o přívěs s maximální přípustnou hmotností převyšující 750 kg, pokud maximální přípustná hmotnost této soupravy nepřesahuje 4 250 kg. V případě, že hmotnost této soupravy přesáhne 3 500 kg, vyžadují členské státy v souladu s

ustanoveními přílohy V, aby tato souprava byla řízena pouze po dokončení výcviku nebo po složení zkoušky dovedností a chování, přičemž členské státy mohou též požadovat jak tento výcvik, tak složení zkoušky dovedností a chování. V projednávané věci je zřejmé, že Česká republika zvolila variantu doplňovací zkoušky, jak vyplývá z § 45b zákona o získávání odborné způsobilosti. Pokud by Česká republika měla v úmyslu požadovat rovněž absolvování výcviku, musela by tak jednoznačně stanovit, což se nestalo. Ustanovení § 28 pak nemůže zakládat požadavek výcviku ve smyslu čl. 4 odst. 4 písm. b) Směrnice, jelikož takový výcvik by musel v souladu s přílohou V bodu 2.1 Směrnice být prováděn v rozsahu nejméně sedmi hodin, a nikoli pouze jedné hodiny požadované § 28 zákona o získávání odborné způsobilosti. Nadto lze poznamenat, že ani příloha zákona o získávání odborné způsobilosti žádný obsah či minimální rozsah doplňovací výuky a výcviku nestanoví. Soud tak shrnuje, že uchazeči o složení doplňovací zkoušky dle § 45b zákona o získávání odborné způsobilosti nemusí absolvovat doplňovací výuku a výcvik a mohou se rovnou ucházet o složení doplňovací zkoušky. V tomto ohledu ostatně účastníci nejsou vůbec v rozporu, jelikož žalovaný při jednání soudu výslovně uvedl, že uchazeči o doplňovací zkoušku nejsou povinni žádnou výuku či výcvik absolvovat.

26. Výše uvedenému pochopitelně musí z povahy věci odpovídat i rozsah povinností provozovatele autoškoly a rozsah údajů uváděný v příslušných dokumentech. Pokud totiž uchazeči doplňující výuku a výcvik neabsolvovali, § 25 zákona o získávání odborné způsobilosti na ně vůbec nedopadá. Ustanovení § 25 zákona o získávání odborné způsobilosti totiž hovoří o povinnosti zasílat seznam „před zahájením výuky nebo výcviku“ – pakliže žádná výuka či výcvik prováděny nejsou, není dána ani povinnost takový seznam zasílat. Obdobně je nutno postupovat při zodpovězení otázky, jaké údaje je na přihlášce ke zkoušce nutno uvádět. Je zcela zřejmé, že pokud uchazeč doplňující výuku a výcvik vůbec neabsolvoval, nelze požadovat uvádění data zahájení a ukončení výuky a výcviku, jelikož taková data vůbec neexistují. Na výše řečeném nemůže nic změnit ani argumentace žalovaného, že dle metodiky ministerstva dopravy mají zkušební komisaři povinnost uvedené dokumenty vyžadovat ve všech případech. Soud k této argumentaci pouze poznamenává, že metodika ministerstva dopravy nemůže ukládat provozovateli autoškoly ani uchazečům povinnosti nad rámec zákona. Navíc soud dodává, že nutnost aplikovat ustanovení § 32 na doplňovací zkoušku dle § 45b odst. 3 zákona o získávání odborné způsobilosti toliko přiměřeně plyne již ze samotného charakteru této zkoušky. Zatímco totiž ve standardních případech je zkouškou řídičské oprávnění **získáváno či rozšiřováno** (tedy je fakticky získávána nová skupina řídičského oprávnění), v případě doplňovací zkoušky dle § 45b odst. 3 zákona o získávání odborné způsobilosti dochází toliko **k rozšíření rozsahu** již získaného řídičského oprávnění.
27. Poté, co soud aplikoval shora uvedené úvahy na projednávanou věc, dospěl k závěru, že zásah žalovaného byl nezákonný. Jelikož žalobci b) – h) žádnou doplňovací výuku a výcvik neabsolvovali (což žalovaný nijak nezpochybňuje), žalobkyně a) neměla povinnost zasílat žalovanému seznam dle § 25 zákona o získávání odborné způsobilosti, ani nemusel (a ostatně ani nemohl) uvádět data o zahájení a ukončení výuky a výcviku žalobců b) – h). Požadavky žalovaného tudíž neměly oporu v platné právní úpravě a odmítnutí provést doplňovací zkoušku žalobců b) – h) kvůli nesplnění těchto požadavků bylo nezákonné.
28. Vzhledem k tomu, že žaloba byla podána důvodně, postupoval soud dle § 87 odst. 2 s. ř. s. a vyslovil nezákonnost zásahu.
29. Podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný, který ve sporu úspěšný nebyl, pak právo na náhradu nákladů řízení nemá. Každému z úspěšných žalobců přiznal soud náhradu ve výši 14 184,70 Kč, představující náhradu soudních poplatků ve výši 2 000 Kč a nákladů řízení souvisejících s jejich zastoupením advokátem, které tvoří odměna advokáta za 4 úkony po

2 480 Kč (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby, replika k vyjádření žalovaného a účast na jednání před soudem) podle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) a § 12 odst. 4 advokátního tarifu, přičemž ustanovení § 12 odst. 4 advokátního tarifu soud aplikoval i na úkony učiněné před spojením (srov. závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2010, č. j. 1 Afs 96/2009-89, č. 2149/2010 Sb. NSS). Dále soud přiznal každému ze žalobců náhradu hotových výdajů advokáta odpovídající 1/8 ze čtyřech úkonů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, celkem za 150 Kč. Za společné úkony při zastupování více osob přísluší ke každému úkonu pouze jedna paušální náhrada výdajů (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2013, č. j. 2 Aos 1/2013-138, nebo ze dne 25. 6. 2014, č. j. 6 As 95/2014-13). Jelikož je zástupce žalobkyně plátcem daně z přidané hodnoty, je součástí nákladů i náhrada daně z přidané hodnoty, kterou je zástupce žalobců povinen odvést z odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.), tj. 21 % z částky 10 070 Kč, tedy 2 114,70 Kč. Celková částka náhrady nákladů řízení tak činí pro každého ze žalobců 14 184,70 Kč. Tuto částku je žalovaný povinen zaplatit každému ze žalobců ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení (§ 54 odst. 7 ve spojení s § 55 odst. 5 s. ř. s.) k rukám jejich zástupce (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, použitý na základě § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. května 2021

Mgr. Lenka Oulíková, v. r.
předsedkyně senátu